

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y AN·NGIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

15 CÉNTIMS

SURT LOS DISSAPTES

15 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . . 2
Los suscriptors del interior reben
las obras del folletí encuader-
nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó á la escala.

PREUS DE CADA NÚMERO:

Número corrent. . . . 10 cts.
» extraordinari. . . 15 »
Los números atrassats son al ma-
teix preu y sense folletí.

FRANCESCH MATHEU

Aquestes ratllas, no son, ni volen ser, un anàlisis de las obras ni del caràcter del poeta. Tenim desitj de que nostres llegidors coneixin á Matheu, y cal acompanyar lo seu retrato ab quatre notas que donguin llau-gera idea d' un autor poch conegut del jovent d' avuy, donchs que es també dels retrets de donar al públich las produccions sevas desde algún temps ensá, via desagradable y que segons hem vist en ressenyas anteriors, no es pas ell sol que ha emprés.

En Matheu comensá á fer ressonar lo seu nom en los Jochs Florals aportant als mateixos la sava renovadora del alé de la poesia moderna, camí en lo cual ha sigut seguit per ben pochs, pero que ha donat á las concepcions sevas una originalitat especial que ha remarcad visiblement la personalitat literaria del poeta.

Dos son las cordas del arpa d' or, que polsa ab dó de mestre aquest autor; l' una es la del amor y l' altre la vigorosa ó patriótica. Son excelent proba d' aquesta afirmació, un llibret menut pero que val molt encara que s'ia petit y es *Cançons alegres d' un fadrí festejador*, aplech publicat en 1875 Son poesías frescas, expontáneas; poesías de vida y co- lorit y en las quals la poesia hi vessa á doll encara

que alguna se ressentí en la forma, per esser ellas únicament un esbós de lo que podia en Matheu fer, y de lo que va fer després. Segueix en aquest tó, *Lo Reliquiari*, agrupació de pe- tits poemas hont lo sentiment se reflecta d' un modo admirable, sobretot en un d' ells, y en los que la perfecció de la forma s' amotlla en admirable conjunt ab la bellesa de concepció de la idea ab la cadencia armoniosa del vers y lo modo natural del desenrotlló.

Lo Cant del Llatí, una bona part de son llibre *La Copa* y sa composició *Pàtria*, perteneixen al grupo d' obras d' entonació violenta y no semblan pas poe- sias del mateix cantor, tot amor y dolcesa, que 's coneix en las primerament citadas. En aquest

concepte val igualment nostre poeta, pero á nosal- tres nos agrada més en lo primer que en lo según.

Ha sigut actiu en sos primers temps; fou dels fun- dadors de la revista *La Renaixensa*, coleccioná y dirigí lo *Calendari catalá* en sos darrers anys de publicació cuan lo inolvidable Pelay Briz no pugué continuarlo á efecte del malestat de salut, é igual- ment doná á llum un volúm escullit d' entre la flor de escriptors catalans, denominat *Anuari catalá*.

A la mort d' en Carlos Sanpóns, fundador de *La Il·lustració catalana*, va encarregar-se de la direcció de tant important publicació y ha editat gran número

de llibres que tal vegada no tindríam en lo llarch catàlech d' obras catalanas, á no ser son inextingible amor á las lletras pátrias. Seguí al fundador de *La Il·lustració catalana*, en la costosa tasca de editar y dirigir aquella publicació única en sa classe á Catalunya, pero en la prossecució de la empresa á ben segur que ha trovat dificultats á mils, tota vegada que la *Revista* no presenta aquell tó de novetat que deuría y que tant en harmonía casa ab las facultats y aficions d' en Matheu.

Restans sols dir, que fa temps te anunciada la surtida d' un poemet *Lo Rossinyol*, quals exemplars esperan ab viu desitj, gran número d' admiradors del poeta y que fora hora de que sigui donat al públich.

J. BRÚ.

Guernikako -- Arbola

HIMNE VASCH

Lletra y música de IPARRAGUIRRE

Traducció catalana de F. MATHEU

Es l' arbre de Guernica
nostre arbre consagrat:
lo rega 'l cel, y arrela
al cor del vascongat.
Sant arbre de la patria,
dels fills ets adorat;
pel mon extén tas branques,
tos fruyts de llibertat.

Fa més de deu centurias
que Déu lo va plantá,
lo roure de Guernica,
lo roure montanyá.
Aguántat ferm, bon arbre,
no caygas ara ja;
lo dia que tú caygas
la patria 's perderá.

Mes no caurás, vell arbre,
per ara no caurás;
la Junta de Vizcaya
no dorm ni 's cansa pas.
Per defensar ta soca,
la pau del país vasch,
en las quatre provincias
tens gent de cor y bras.

Germans, agenollemnos,
y á Déu Nostre Senyó,
preguemli que etern sía
nostre arbre protectó.
Germans, de cor preguemho:
si ho fem ben de debó,
lo roure de Guernica
no caurá encara, nó.

Que volen aterrarlo
tots ho sabém segú;
mes ¡ay! que en terra vasca
no s' hi fa sórt ningú.
Per ferte de muralla
tindrás nostre pit nú...
viurém á la teva ombra
ó morirém ab tú.

Vell arbre sens malura,
gegant d' antiga edat,
de fullas sempre verdas,
florit y assahonat;
apiadat de ton poble
que viu assedegat
y dónali altra volta
ton fruyt de llibertat.

Lo roure de Guernica,
—¡Vetlléume!— 'ns ha cridat:—
¡Preguém á Déu que 'm guarde,
qu' estich amenassat!..—
No volém pas la guerra,
la pau ja 'ns vé de grat,
pero ab las lleys antigas
y ab son calor sagrat.

Preguém á Déu que 'ns plogue
la pau sobre 'l país;
que 'l roure sant no 's veja
ni séch ni malaltís:
qu' escampi sa brancada
com manná degotís,
las llibertats antigas,
la fe sobre 'l país.

EN LO TOCADOR

Cuadro de Nails

TEATRO CATALÁ

¡TOTHOM CANTA!.—Sarsuela en un acte, de autors anónims.
Estrenada la tarde del 19 en lo teatro Circo Barcelonés.

Especialment l' autor de la lletra, va fer bé, en ocultar son nom, ja que demostrá ab ella, no conceixer cap de las condicions que ha de reunir aquell que s' atreveix á escriurer pera 'l teatro. La música, encar qu' escassa per apreciar son valor, se nota en ella algun mérit digne de atenció y per lo tant mereixedor de alentar al que 'n sia l' autor.

L' ATACONADOR DEL BARRI.—Monólech en vers, original de D. Ramon Ojeda. Estrenat la nit del 22 per la Secció Recreativa de la Unió Republicana.

Segons datos fidedignes, resultá tan dolenta aquesta

representació, que 'l teló baixà acertadament avans d' hora, posant fi a tant desacert.

FET Y PASTAT.—Comedia en un acte, prosa, arreglada a la escena catalana per D. Joseph M. Pous. Estrenada la nit del 23 en lo teatro Romea

L' argument d' aquesta obreta es bonich é interessant y está plantejat ab aquella gracia especial que tant bé nos han demostrat possehir los autors francesos. Lo públich mostrá agradarli la trama, pero no fou l' obra en conjunt molt celebrada, segurament degut a alguns descuits del arreglo, perdent en la trasplantació, molta de sa gracia original.

L' INDULT.—Comedia en un acte, prosa, original de D. Joseph Campderrós. Estrenada en la mateixa nit y teatro que l' anterior.

Un pis per llogar, dos conspiradors que hi viuen amagats, un procurador que també conspira, més conspiradors encare, uns que ab tot y ser de nit buscan pis, un tartamut, un drapaire (també fa 'l negoci a la nit), un matalàs, un cove y uns cuants trastos més, enclou la trama de aquesta obreta que agradá a molt pochs y aburri a la immensa majoria que per gust ó compromís, esperaren fins a dos quarts de duas, hora en que s' acabá la representació.

J. X.

LA CREU DEL TERME!

Catalunya, al recobrar
dels alarbs l' independencia,
unas fitas va plantar
per sos termes sagel lar
de la fé ab la reverencia.

Y hont als fieros musulmans
foren caure trepitjadas
mitjas llunas y turbaus,
alli alsaren los cristians
creus de pedras veneradas.

Aixis es que ab temps molt breu
al muslim d' aquí expilsaren,
y plantantne creus arreu
de las garras del juheu
llurs dominis rescataren.

Mes la furia criminal
feu brotá sa turdonada
y esventant mes tart son mal
convertí a la creu termal
en silueta enderrocada.

Y sols resta ara 'l pal ert
del que fou sagell de gloria.
Y... degrada; pero es cert:
de vergonya es full cobert
que n' entela nostra historia.

J. CONANGLA FONTANILLES

LOS QUE ACONSELLAN

Al pobre Enrich n' hi passava una d' aquellas que costan de pahí. Trovantse necessitat de consell y consol a l' hora, pera sas penas, aná a veurer al bon amich Anglada a casa seva.

Estaban los dos companys tancats al despatx y un cop l' Enrich exposá son estat desesperat a l' Anglada, aquest que se las daba de filosofh després de aconsellarli, més ó menos bé lo que tenia de fer, continuá dihent:

—Cuántas vegadas la cosa més insignificant nos té preocupats fentnos perdre 'l temps en divagacions que no condueixen a cap resultat práctic!

Y si al menos tals divagacions milloressin la situació en que 'ns trovém! Pero no hi ha rés. d' aixó. Lo que fan es sols entorpir la realisació dels fets que podrian atenuarla.

Las contrarietats en la vida son cosa molt natural...

Si tot sortís a mida del nostres desitjos, aviat res nos donaria gust, no tindriam cap emoció y per lo tant la vida sense emoció no tindria cap atractiu.

Allavors si que fora una rahó lo desesperat extrém del suicidi, cuan ara tots los que practican tan segur com deplorable desenllás, lo que 'ls hi falta es precisament rahó; ja que sempre 'l fundan en alguna contrarietat y devegadas aquesta es tan petita... als ulls de la demás gent!

¡Desgraciad del home que no sab resignarse a todas las situaciones!

Subjecte hi ha, que 's desespera per cualsevol nimietat, entregantse a tota classe d' excessos sempre vituperables.

Que un hom se fassi 'l càrrech d' anar a un lloch determinat, al teatro per exemple y que en lo precis moment de sortir de casa cambihi 'l bon temps en grós temporal, privantli sa primera intenció y que per aquest petit contratemps se dongui cops de caps per las parets, es una gran tonteria.

Y no obstant hi ha gent feta d' aquesta conformitat. Ja ho veig: va a genits aixó: no s' hi pot fer més.

Aquets que 's desesperan seguint a una dona de la que sols ne reben desdenys, y 's van migrant que es una llástima, fins que ho deixan corre. Si de tots modos han d' acabar prenent aquet determini, ¿qué 'n treuen de passar mals de cap?

Pero sí; espliquéulosli aixó als que veuen montanyas per tot arreu!

Si tothom se 'n fés ben bé 'l càrrech, se veuria que 'ls contratemps ó sia l' esguerro de una cosa, resulta sempre molt pintoresch.

Suposém, per exemple, que un individuo té com a cosa segura l' haber de cobrar, una cantitat, digué... cent duros (hi ha qui té la sort de cobrar cantitats per l' istil) y al arribar al precis moment d' allargar la mà, 's presenta un inconvenient cualsevol y no 'ls cobra.

Donchs vetaquí plantejat un contratemps, y ben distret per cert.

L' home se 'n refaba d' aquells diners perque ab ells havia de cubrir molts compromisos. Donchs, be, li queda l' atractiu de solventarlos.

Pero si no té de qué, dirá algú, com se las arregla? Ab, aquí está 'l merit: en sortejar todas las dificultades que 's presentan.

En aquest nom tot es cuestió de filosofia.

Que 's fá per gust aixó de no tenir cuartos? No senyor.

¡Ah! y donchs?

A ben segur que si no fossin las contrarietats—que contat y rebatut surten a una per hora—la vida seria més trista y més aborrible de lo que ho es ara... y aixó que ho es bantant.

Pot imaginar-se ningú lo trist cástich que tindria l'home ab la immediata realisació de tots sos desitjos?

La vida seria una interminable decepció. Adeu il·lusion falagueras, castells al ayre, somnis de color de rosa y tot cuant fá esperar ab ánsia lo demá, es á dir, lo que fá viurer á la humanitat tota.

Oh no; es preferible la vida tal com la *disfrutém* ab sos contradictoris capritxos; ja ho crech: mil vegadas.

Si ab tot y ser aixís, encare 's veu algún cás práctic de aburrimient per falta d' emocions.

Encare hi ha qui al arribar al vespre exclama:

—¡Es un fástich, avuy tot m' ha sortit bé!

Afortunadament aquets cassos son poch.

¡Contrarietats! ¡Contrarietats! Siguén per sempre benhidas. Vosaltres doneu cert atractiu á la vida, ia feu més soportable, sou un dels pochos consols de que disposém en aquesta vall de llágrimas.

Pero consti que la facultat de fer *frente* á totas las situacions, sense reparar en sas consecuencias, no s' adquireix de cop y volta. Aquesta táctica sols se consegueix ab molts anys d' experiéncia.

Rés de fer com la majoria del mortals, que per la més petita cosa ja 's quedan preocupats, at un humor de mil diables y disposats á cometre una ximplesa.

Res d' aixó. La cuestió está en tirarsho tot á la esquena, en sapiguer obrir lo parayguas á temps y deixar que descarregui 'l xáflech.

Y tot lo d' més son trons.

Aixís s' explicava l' Anglada cuan al arribar aquí de son filosófic discurs, varen trucar ab certa violéncia á la porta del pis, y aixecantse, exclamà tot trasmutat.

—Malvinatje, parlant ab tu me n' havia distret. Demá me vens una lletra, ara torna per tercera vegada l' amo de la casa y no tinc un céntim.

¡Redeu, quina situació! ¡N' hi ha per clavar-se un tirol!

—Pero, home—digué l' Enrich—cálmát, pensa ab los consells que 'm donabas ara mateix.

—Ja veurás noy; la cosa es molt diferent. No es pas lo mateix, donar consells ó sapiguerlos seguir!

J. XIMENO PLANAS.

EPIGRAMAS

—Quan jo hagi d' escullir dona,

Vull triá una «malaguenya».

—Tant per tant si ha d' esser «guenya»,
més val que la trihis «bona».

Lo metge Francisco Fitas,

Que molt poquet receptava,

Tot lo dia s' alabava

Que feya moltes «visitas».

Y al sentirlo un dependent

Del farmacéutich Novellas

Digué: «Es cert; més moltes d' ellas

No més són «de cumpliment.»

DOMENECHI.

Incidents de

La concurrencia

«Ya sale la...

«Maldita sea la!...»

Y ara?...

aquest no vuy...

prench aquest...

SERVEY DE HORA

BADALONA.—Dissapte al vespre en lo Teatro Badalonés se posaren en escena las obras en un acte «Lo que 's veu y lo que no 's veu» Una calaverada y «Carambolaz!»—P.

SANT MARTI DE PROVENSAIS.—Diumenge per la tarde en lo Foment Regional se posaren en escena «La Colometa», «Lo Pronunciament», «Un benehit del cabás» y «La calaverada», en las que s' hi distingiren moltíssim la Srta. Oliva y los Srs. Mans, Blasí, Pinalga, Calvet y Serra. La concurrencia molt numerosa. Lo jove senyor Martorell recitá ab molta gracia lo bonicl monólech «Ecce-homo».

En lo Casino Provensalense se doná lo mateix dia una funció á benefici dels vells y desvalguts voluntaris cataláns: se posá en escena lo drama catalá en tres actes «Un manresá de l' any vuit» y la pessa «Cura de Moro», que foren molt ben desempenyadas per la companyia que dirigeixen los Srs. Domenech y Clapera, mereixent especial menció la primera actriu senyoreta Blanca y lo Sr. Clapera.—B.

MATARÓ.—Dissapte al vespre la companyia del teatro Novetats de Barcelona dirigida pel Sr. Borrás, posá en escena en la Nova Constancia, l' aplaudit drama «En Pólvora» y la divertida comedia «Sense argument», essent desempenyadas ab un acert que mereix què continuats aplausos de la numerosa concurrencia.

SANS.—La funció donada dissapte á la nit á benefici del senyor Magrinyá, sigué de molt lluhiment pera lo beneficiat y algun altre dels que hi prengueren part.—C.

a corrida

cuadrilla...

de los toreros.»

g que t' agafa

aquest vuy...

aquí va l' últim...

Y ara torneuhi

ARENYS DE MAR.—Diumenge dia 15 se posà en escena en lo Teatro del Ateneo, un aplaudit drama castellà que fou molt ben desempenyat per tots los que li prengueren part.

Per fi de festa representaren la pessa «Pluja d' estiu.» Del desempenyo, lo Sr. Boidas, nos pesentà un tipo molt acertat, que lo sostingué molt bé durant la representació, fentse mereixedor dels aplausos que li tributà la concurrència. Lo secundaren dignament la senyoreta Planas y los Sr. Xena (Cárlos) y Riera.—P.

BLANES.—Interessant y atractivola fou la vetllada que 'ns feu passar l' il·lustrat mestre de piano D. Delfi Dalmau, la nit del 15 en lo saló-teatro del «Primer Casino de Blanes.»

Las pessas que componian lo programa eran totas escullidas, interpretantlas magistralment.

Agra'him l' obsequi del Sr. Dalmau, fent vots pera que prosperin los projectes que es proposa pera l' esplendor de l' art musical de aquesta vila.—J. A. B.

GRANOLLERS.—En la nit del 22 del corrent, tingué lloch en lo teatro del Casino de Granollers, una vetllada composta de una comedia castellana que la companyia de aficionats baix la direcció del Sr. Novellas representà ab molt acert, prenenthi part en ella ademés del Sr. Novellas, los Srs. Fradera, Davi (J. y D.) Coma y Net.

Las Stas. Oltra y Riera cantaren escullidas composicions de celebrats mestres. Lo profesor Sr. Perecaula executà en lo piano difícils pessas musicals.

Tots los que prengueren part en la referida vetllada foren molt aplaudits especialment la Sta. Riera que tingué de repetir algunas de las composicions que cantà. Doném la mes cordial enhorabona al Sr. Riera per ésser l' organizador de tan variada y escullida vetllada.—C.

Per unas sabatas!

(CUENTO NAPOLITÀ)

Botarello, sabater en un poblet prop de Nàpols, està meditant sobre 'l poch guany de son trevall y malehint sa sort, quan l' Angelo, un jove del vehinat, arriba per comanarli un parell de botinas.

—Porta pressr—li diu—perque ja sabs que 'm caso ab la Fiametta.

Tractan lo preu y quedan que las botinas estaran lles-tas l' endemà.

En Botarello 's posa desseguit á tallar y á cusir, mentres va pensant: «D' aquesta pressa jo m' en podria aprofitar.» Y tal com ho pensa decideix ferho.

A l' endemà l' Angelo va á buscar las sevas botinas.

—No están pas llesas—li diu en Botarello, he estat malalt y ara per acabarlas hauria de trevallar de nit y estich molt cansat.

—Pero, Botarello, jo 'm tinch de casar demà demati y necessito las botinas á primera hora. Es precis fer un esfors.

—Siga, pero ¿que 'm donaràs si travallo estant malalt?

—Sis pessetas.

¿Sis? Y per aixó jo m' hauria de privar del descans. Dotze ó m' en vaig al llit.

—¿Dotze?... Vaja, sí, y á quin' hora estaran?

—Torna á las on'e.

Tocan y ja tenim altre vegada á l' Angelo devant d' en Botarello.

—No mes hi faltan alguns punts; pero ¡ay! estich massa mal, m' en vaig al llit; no 'm puch aguantar.

—Pero, Botarello... Un esfors... l' últim.

—Que 'm daràs?

—Tretze, en lloch de dotze.

—¿Qué estás de bromal—Vintycinch ó m' en vaig á jeure.

—Donchs—diu allavors l' Angelc—vesten al llit ¡pobre Botarello! ja ho veig, estás massa malalt per tre-vallar, y, després, á mi la conciencia m' acusaria de haberte fet sufrir tant... ¡Bona nit, Botarello! y quedat las botinas que per tan poca cosa no quedarà, enradera. 'l meu casament. Dorm be, Botarello, dorm be, que 't convé molt!

Y lo Angelo sortí rient ab totas sas forsas.

En Botarello, s' havia lluit.

Las botinas estavan acabadas y no sols no podia co-brar lo qu' valian sinó que ni l valor del material. Vá pensar en anar á vendrelas á Nàpols.

L' endemà, tan bon punt se llevá va agafarlas, las va penjar al cap del bastó y cap á ciutat!

Cuan ja s' havia allunyat un tros del poble, trová á un home que treballava en un camp y que li digué.

—¡Ep, epl mestre ahont aneu?

—Cap á Nàpols.

—¡Enteniment! crejeume—li respón l' altre—no vos esposeu aixis pel camí, per que estém en temps de veda y si...

—¿Qu' empatolleu?

—Ja veureu. Aneu ab cuidado de trovar cap guarda per que si os pregunta ahont los heu mort...

—¿Qué sou boig mestre? Crida en Botarello, deixant lo y continuant lo camí ab las sabatas al bastó.

No havia caminat molt, quant un home que anava carregat de virám s' atura devant seu, dibentli:

—Bon home: voleu vendreuho eixa cassa? Os ne dono dos galls á cambi, ó dos parells de pollastres si ho preferiu. Sou molt ditxós d' haber pogut matar el primer parell de faysans de l' estació. En voleu trenta pessetas?... Ba, ba... ja veig que no 'ls voleu vendre. Adeu y ¡bona sort!

Y el de la virám se va allunyar deixant mitx alelat al pobre sabater. «Mireu qu' es casual—deya ell—trobar

dos boigs, l' un darrera l' altre. ¿Qué pot significar aixó?

Al cap de un rato trová una carratela descuberta tirada per dos caballs; y com anavan al pas al passar per davant del sabater, un del fondo del cerruatge deya al altre:

—Mira quin parell de faysans, no més ne voldria qu' un pera diná. Cotxero ¡alto! vos, l' home. ¿Cuánt ne voleu d' aqueix parell de faysans?

En Botarello no va volguer escoltar més y va apretá á corre com si l' empaitessin. Estich embuixat ó borratxo?—se deya—. Totliom pren las mevas sabatas per un parell de faysans. Qui va equivocat? ¿Jo ó 'ls altres? Y fregantse 'ls ulls, deya: «Es impossible, 'son ben be las mevas sabatas... Per que do:chs ho prenen per un parell de faysans?».

Me tinch d' assegurar si las mevas sabatas son sabatas ó qué; y trovant á un noy adormit al peu d' una olivera, pensá: Vetaquí una criatura que decidirá la cuestió, y 'l cridá hasta que 'l vá tenir desvert. —Noy, escolta y digam la vritat. ¿Qué tinch á la ma dreta?

—Un bastó,—diu 'l noy mitx endormiscat.

—Bueno, y ara qué tinch á l' esquerra?

—Dos faysans.

—¿Faysans? va repetir en Botarello—(las criaturas diuhen sempre la vritat.) ¿Estás ben segur de que son faysans?

—Ben segur, n' he vist molts, pero may de tant bonichs.

—Bon minyó. Adeu.

Y plé de satisfacció, en Botarello continuá 'l camí de Nápol's pensant ab la seva ditxa.

Las mevas sabatas—deya—transformadas, me valdrán molt bé un garrinet... y seria jo ben ximple de creure mes als meus ulls que á tota la gent que diuhen que del cap del bastó 'n penjan dos faysans que 'm poden valguer molts diners.

Arrivá per fi á Napol's, ahont precisament era dia de mercat. En Botarello 's vá plantá entre una peixatera y una marmanyera, va deslligá las sabatas del bastó y ab molt de cuidado las va exposá al púb'ich y ningú 'n feya cas; una mica contrariat, se posá á cridar ab veu forta:

—Faysans, faysans! ¿Qui 'm compra 'ls faysans?

—Qué vos empaiolieu?—li diu la marmanyera—¿Ahont son los faysans?

—Faysans, faysans!

Alguns noys s' hi aturan al davant per examinar l' home que tenia dos sabatas en l' ayre.

—¿Qui es aquell dels faysans?—preguntavan.

—Es un boig,—responían posantse 'l dit al front.

—Faysans, faysans!—cridava encare en Botarello.

—Sabatas, sabatas velles!—va cridar la marmanyera—¡A fora, á fora, que no hi es tot!

—Vosaltres no hi sou totes, bardaixas!—li vá contestá en Botarello.

—Té, per ximple!—va cridar la peixatera mentres li feya petar un peix per la cara.

Y desseguit tantas peixateras y marmanyeras com hi havia per aquell vol se juntaren en un moment. De tronxos no 'n volguéu més; alló era un tiroteig seguit.

Rabiant, en Botarello, va provar de defensarse ab lo bastó, pero desseguida quedá desarmat y ab un tancá y obrir d' ulls, se vá sentir de cul al aigua d' un surtidor del mitj de la plassa.

¡Lladres! Lladres! Assessins!—cridava.

Lo pobre home va pendre un bany general; cada vegada que treya 'l cap un nou tiroteig de pedras l' obligava á fer una sota faig l' aigua hasta que van arribar los polissons. —¡Ah!—van dir.—'S tracta d' un perturbador públich, d' un conspirador que buscava promoure moti. Van portarlo á la presó més mort que viu y amenassat de que seria penjat ó fusellat.

Trovarse transformat de cop en revolucionari, en conspirador, ell, en Botarello, pobre sabater!

Aquesta metamórfosis li va semblar més perillosa que la de sabatas en faysans. L' home no pensava ja en defensarse, se creya perdut y desesperansat de salvar la pell.

Afortunadament en la prefectura se rebé lo següent document:

«Excelenza etc., etc.

»Lo Club del que un dia foreu un dels membres més actius y útils te á be á dirvos: Que en Botarello, 'l sabater que ha sigut pres havia faltat á sa paraula á l' Angelo per enveja y per codicia volguent ferli dar més diners dels que devia. Sapigut aixó lo Club va acordar castigarlo y enterat que volfa anar á Nápol's feu apostar individuos en lo camí ab l' encárrech de dirli tals cosas que arrivessin á ferli creure que las sevas sabatas eran faysans. Pero en Botarello ha anat més lluny de lo que nosaltres voliam. Sa bestiesa mateixa 'l justifica de cualsevol altre acusació que pogués ferselhi. Ajuntém deu pessetas, preu de las sabatas que 'l prés ha perdut en lo mercat de Nápol's.

»Som de V. E. ab lo més gran respecte,
Humils servidors.

«Les Mezzo Matti.»

Las deu pessetas se las va quedar la policia com á multa, y en Botarello va esser posat en llibertat y tornant al poble tant arrepentit que desde aquell dia sigué 'l sabater que trevallá més barato de tota la comarca.

V. BADIAS PUYAL.

ESPUINAS

Tots los plahers d' aquet mon
á una fló 'ls he comparat,
que sols quedan las espinas
després que s' ha despullat.

Lo teu cor no 'm vols donar
á cambi de mon amor
y te 'l vens sense mirar
per res ... ¡per un grapat d' or!

Un enterro al cementiri
y á n' á l' iglesia un bateig;
uns que van, altres que venen....
¡quí l' entén aquest passeig!

ISIDOR MARTINEZ.

Diu que alguns no feren altre cosa en tot lo camí

Un tenorio encartonat

TEATROS LOCALES

ROMEA.—En la secció corresponent nos ocupém dels estrenos que han tingut lloch aquesta setmana. Están en ensaig «Tot per ella!» del senyor Careta y Vidal, «Lo marit de la difunta», del Sr. Figueras y «El sueño de un malvado.»

TIVOLI.—Se ha posat en escena la popular sarsuela «El rey que rabió», en quina part de protagonista es sapigut que no té rival la senyoreta Pretel, demostrantho una vegada més y obteninthi grans aplausos, junt ab los demás artistes que donaren bon conjunt á la execució de obra tan coneguda. Debutá en ella la senyora García de Pinedo que 's guanyá las simpatías del públich en lo paper de Rosa, desempenyantlo d'una manera acabada.

ELDORADO.—«La de Vámonos» parodia de «La de San Quintín» naufragá ja desde 'l dia de son estreno haventse tingut de retirar á las pocas representacions. En cambi «La verbena de la Paloma» es cada dia mes celebrada.

GRANVIA.—Dissapte ab molta concurrència tingué lloch lo benefici del senyor Delhom, posant en escena l'interessant melodrama «La ladrona de niños» y lo monólech «Un capitalista» que desempenyá ab molt acert lo beneficiat.

NOVETATS.—La companyia Cereceda ha continuat expremet «La espada de honor» quin such se vá acabant. Dimecres s' estrená «Los voluntarios» de quina obra nos ocuparem la setmana entrant.

LABRUGUERA

ENDRESSA

Lo bon ángel de l' amor
te son temple sota un sálzer.
Temple mes hermós qu' el seu
no 'n trovaréu pas un altre.
Per alfrombras té á sos peus
ramells de floretas blancas;
boscós d' alzinás y pins
n' hi serveixen de murallas.
Lo sostre es de satí blau
ab voravius d' esmeragda.
De dia, la llum hi neix
aixís que despunta l' avba;
quan la fosca hi va atansant
hi llueixen millons d' astres;
quan hi arriba negra nit
n' hi parpellen mes, encare.

Te per regne tot el mon
y el cel mes gentil per patria
y un altar en cada cor
y una capella en cada ánima.
Encensers per tant d' altars
mes n' hi sobran que n' hi faltan,
que l' encens que més l' hi plau
n' es el de flor bosquetana
L' oració qu' al temple 's diu
es una oració ben santa;
perqué s' aprengue aviat
tant sols té, dugas paraulas
De tant sentir-la en lo bosch
l' ná apresca la font gemada;
sabentla 'l riu de la font
la canta demati y tarde;
quan la mar l' aprén del riu
la resa cada ona blava.
De las onas de la mar
s' en forman las nuvoladas;
per cada gota que cau
neix una flor en la plana;
per cada rosa que neix
dos cors gentils s' agermanan
per volar amorosits
á las plantas del bon ángel;
del bon ángel de l' amor
que te 'l temple sota un sálzer.
Quan al temple han arribat
l' oració mes dolsa enlayran;
un salm d' amor ben dolsench
que te sols dugas paraulas
las mes gayas y jolius,
las mes bellas de ma parla;
l' hermós: ¡Jo t' am! de dos cors
morint d' amor l' ua per l' altre.

P. MONISTROL

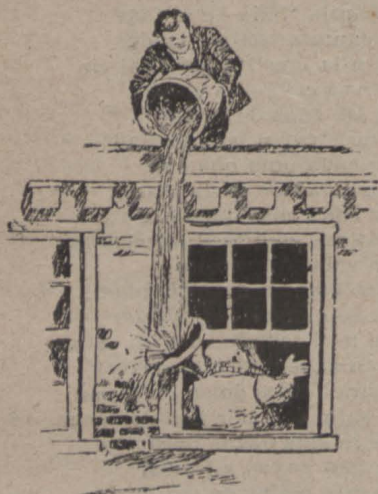

—Si senyors: prefereixo la companyia del meu xelin á la de cualsevol home.

Fa mitj any, dia per dia,
vaig demanarte un petó,
y posante tota sèria
me ves contestá—¡Aixó nó!

Avuy ab tos ardents llabis
á mi m' has volgút besar,
y al compendrer ta impuresa
t' hi tingut de rebutjar.

F. MARIO

Concell pera 'ls que tingan algún vehí «trompa».

NOVAS

En lo número d' avuy qu' es extraordinari, oferim la novetat anunciada en lo número anterior, tal es, la publicació en lo folletí, de tota l' obra ¡¡Xerraire!! original del popular autor y actor cómic D. Joaquim Montero.

Passat de la venda de aquets dias, la obreta aquesta se vendrà per separat y al preu de dos rals l' exemplar ja que l' obsequi se fá sols pera los constants favoreixedors al periódich.

En lo número vinent comensará la comedia del distingit autor D. Conrat Roure, «Lo cuarto dels mals endressos.» Se 'n repartiran las vuit primeras planas y lo preu del número será de 10 céntims.

—La Secció Recreativa de la Union Republicana donará demá al vespre una funció á benefici de D. Joan Gisbert, posant en escena lo bonich drama «La joya de la costa» y la joguina «Palos y á casa.» La societat coral «Barcanona» també hi pendrà part cantant alguna composició.

—Avuy inaugura la temporada lo Circo Ecuestre, quina empresa anuncia grans novetats en lo género.

—Ha obtingut gran éxit á París lo nou vaudeville «Son Secretaire!...» original de Hennequin. Se 'n fan grans elogis per l' abundant vis cómica que abunda en tota l' obra.

—Dijous se celebrá en lo Teatro Granvia la funció de honor al jove autor dramátich Ignasi Iglesias. A més

del drama «L' Argolla», y de «La cansó nova» se representá lo cuadro «Lo toch d' oració» del mateix autor que li valgué molts aplausos com també als executants especialment als senyors Sirvents. Lo senyor Iglesias sigué obsequiat ab bonichs regalos alguns d' ells d' important valor.

—Segons noticias, está de regrés pera la península l' aplaudit tenor cómic Joseph Palmada.

CUL DE SACH

En un teatro de provincias se celebra una funció de gala ab motiu d' assistirhi lo Gefe de la nació.

En un dels entreactes, la persona obsequiada regala un magnífich habano al empressari.

Aquest exclama conmogut:

—Señor, lo fumaré toda mi vida.

ERIGMAS

GEROGLIFICH

×

9.^a

9.^a

L I B A T I

ZERAUS.

TARGETA

F. LLESDEA

PARÍS

Combinar lo titul de un diálech.

LL. GUZAN Y PEP GARRETA

La solució al número próxim.

Solució del núm. 115

TARGETA.—La mosca al nas.

GEROGLIFICH.—Per cantis Verdú.

Correspondencia

De lo que s' ha rebut, anirán treballs firmats per Mariano Colom, M. T. L., Jaume C., Joan Ribas Puigvert, L. V., Pepet del Iluro, Roseta Martí, Francesch Torres, Joseph Alemany Borrás, Rosé Badaloni, Zeraus, Matias Ruiz y Ramon Solis.

AVÍS

Los senyors que desitjin encuadernar l' obra que vá en lo present número, poden ja desde avuy realisarho ab las condicions de costúm. Pera la present, lo preu es de 10 céntims. Las cubiertas solas 5. S' encuadernan també totas las publicadas anteriormen-